

KOPOLA VIANOCE PEKELNÉ ROZPRÁVKY ARTODIRECTION

KRESBY

ČERT

KLIHA

Kde bolo, tam bolo za šestero moriami, sedmoro riekami a snáň aj osmoro horami rozprestieral sa čaromý les.

Dali sa ti doja za reči a zistiť, že si majú čo povedať. Sona sa hneď rozohorila o svojich zážitkoch z cesty do teplých krajov.

"Dosiť to stále o seba, a priom to tu o lese pôbe nie je." Povedal im dikobraz záhadne a vrátil sa k svojim šipkam.

Ako si tak bežali, dostal diňiak nápad. "Počme za černočkážnikom, niem ako sa kľatby zbanime," povedal a ozlomrky trietil ďalej.

Dumali, dumali neveričiak aj muflin, až kým muflin o radosť nevykrikal. "Možme k černočkážnikom!" povedal prekapnenu neveričiakovi a rozbehol sa opred.

Začali piť. Najpro ošetku káluže a mláky o lese, potom prešli na poičičky a stále nemali dosť.

Liška našťastie dostala nápad a uprosila černočkážnika, aby im posledné želanie pred uvožením splnil: "Len pohovej choľočku, kým pozrieme s akými kožušinami išli ostatné zoieratka na trh a hneď sa vrátme."

"Možno nám poradiť stará sona, tá uraj nie ošetku," povedala neverička, a tak sa vybrali za sonou. "Veť moje ja viem len toľko, že tu nec, čo kľatbu odmyká, nosi každý o sebe. Ale možno dikobraz bude vedieť viac."

Potom sa obrátil na princeznú, ktorej za jej odľahu a za usilovnosť otvoril čaromú komnatu, a tam našla to, čo mala najradšej na svete.

Mladý princ sa jeho slonám len zasmial a hnal ho kade-taďšie.

Keď deéra dospela a o vyďaji sa začalo rozprávať, zjavil sa pred bránami mesta susedný kráľ aj s celou armádou. Uhlásil, že si princeznu ruku aj s celým kráľovstvom vezme násilím.

Keď rodičia stratili ošetku nádej, zjavil sa u kráľovne švárny junák, ktorý sa o nešťastí dopočul a tiež sa vybral princeznú raiovať.

Prebudil ju môže len ten, kto uhádne, o čom sa jej sníma. Sriedali sa pri nej lekári, bylinkári, ale nikto jej nevedel pomôcť.

Malá princezná vyrástla do krásy, a ošeti na kráľovskom dvore ju mali radi pro jej dobré srdce.

Kat si už sekeru brúsil a pri ošetku kaluže a mláky o hlavu kraši. Keď o tej chvíli správnu odpoveď z princezných krásnych očí vyčítal.

Ibaže princezná bola o rukách temných sil. A ziskat ju mohol iba ten, kto uhádne, čo je jej srdcu najmilšie. Ale komu sa to nepodari, tomu na mieste kat hlavu zome.

Snáň si ti doja boli súdenci. Láška si poradí ožby. A tak svetom lelela správa, že ti doja sa radi majú.

Princezná ho ořarila na próy pohľad a nuzeralo to veľku lásku.

Cestou záračného tátoša skrotil a osehal. Ten ho odvtedy sprevádzal ošade kam išiel.

Zrazu sa ošak zjavil ďalší uchádzač o princeznú. Trojhlavý drak.

"Ti je Zinat milý," povedal černočkážnik.

"Nebojm sa nikoho," obočil junák, "len nech príde."

A tu sa černočkážnik s hrozivým renom sa donalil a z oči mu blesky šľahali. "Zachrániť princeznú si si uzmyleš? Tak si poď po ňu, ak sa nebojíš!" zahrpel černočkážnik a priepel sa rozhrňa.

Ako junák rástol, nikoho sa nebal a z nižoho nikdy strach nemal. Keď ošetku málohy o krajji pohrdú a príšery pokánil, nabišiel čas.

SCÉNA

